

Пролог

КЛАЦ!

ПІДВІСНИЙ ТРАМВАЙ РУХАВСЯ ВПЕРЕД на відстані лише кількох дюймів над водою, що значно піднялася після припливу. Біля станції його троси застогнули під вагою переповненого вагона — пасажери заозиралися, кидаючи сердиті, невдоволені погляди. Зовсім недавно на Шавлієвій вулиці обірвався трос, через що подорожні опинились у брудному каналі. Троє з них потрапили до лікарні: вода була надзвичайно холодною, дарма що наближалось літо.

У задній частині вагона жінка похилого віку перебирала в повітрі своїми поцяткованими пігментними плямами пальцями, ніби намагаючись зав'язати невидимий вузол. Вона не була народжена мойрами: між її пальцями не було анічогісінько, крім повітря. Уважалося, що цим жестом можна відігнати молодшу із сестер мойр — богиню долі, яка вирішує, коли слід обрізати нитку життя.

Як то кажуть: *«Раз зав'яжеш — і вона зрозуміє, що ти не здаєшся»*.

У Мулах же додавали ще один рядок: *«Зав'яжеш тисячу разів — а вона все одно розріже»*.

Жінка походила не з Мулів. Вона носила оздоблене хутром пальто, чисте й без латок, а її сиве волосся було зібране в стилі, притаманному представницям вищого класу — в охайну, заколоту на потилиці косу. Однак нефритів, що прикрашали її

бронзові шпильки, вже не було — на їх місцях лишилися тільки темні порожні заглибини.

Ніби прощаючись, троси видали пронизливий звук — і трамвай поїхав. Стара зачекала, доки на станції нікого не залишиться, і пошкандибала по мосту, тягнучи позаду себе торбу на колесах, що гучно відлунювали в кожній вибоїні. Хоча вулиці були безлюдними, жінка все одно помічала кожний рух тіні чи випадковий звук.

Її чоловік, який був на двадцять років старший і обожнював лякати свою простодушну дружину, якось сказав, що вночі затопленими вулицями міста Аланте блукає нечисть. «Ця погань ховається в дівочих тінях, — дражнився він, — потім обплітає щиколотки й більше ніколи не відпускає». Стара вже давним-давно поховала його й згадувала не надто часто. А от про бридке чудовисько — мало не щодня. Вона могла заприсягнутися, що відчуває, як кайдани, зімкнені на її щиколотках, тягнуться за нею.

Як же їй хотілося бути народженою мойрами — відчувати цілісні й міцні нитки життя поміж пальцями. Жінка пришвидшила ходу, щоб чимскоріш опинитися вдома: там вона нарешті зможе вмотитися з чашечкою міцного чаю, наче в гніздечку, у своєму кріслі, вкритися пледом і прослухати по радіо фінальний епізод її улюбленої мелодрами.

Мабуть, серіал уже почався. Прослизнувши до квартири, вона одразу увімкнула радіо — і кімнату заповнили знайомі голоси акторів. Потім стара почала діставати із сумки свої мізерні покупки: ромашковий чай, упаковку сирних крекерів і банку засушеного інжиру, куплену по знижці, — аж раптом помітила, що вона в квартирі не сама.

Чиясь рука затиснула їй рота. Банка вислизнула з рук жінки і з гуркотом упала. Штовхаючи нападака, штурхаючи його ліктями, навманя дряпаючи, старенька щосили намагалася звільнитись. Її зачіска розпалася — білі пасма волосся тепер застинали їй зір; підшви черевиків стали липкими через розім'ятий інжир. Сусідка, яка жила через стінку, занепокоєно покликала жінку на ім'я.

«Не хвилюйся, — прошепотів їй на вухо нападак. Вона не могла второпати, чи це був людський голос, чи того оповитого тінями монстра. — Це ще не кінець».

Якби бажання старої здійснилось і вона все ж була мойрою, вона б відчула, як із клубка її ниток висмикують нитку життя. Вона б побачила, як та тягнеться до стелі і зникає над головою. Вона б помітила, як той «хтось» натягує свою власну, срібну й міцну, як сталь, нитку між двома пальцями.

Старенька лише почула *клацання*.

І її нитка життя обірвалася.

Розділ I

ОБІРВАНА НИТКА

ІО СТОЯЛА НА КРАЮ ДАХУ, намагаючись переконати себе зробити перший крок.

Дівчина пояснювала це вже тисячу разів: вона боялась не висоти, а... межі. Іо спокійно їздила підвісним трамваем і могла станцювати чечітку на вузькій терасі без огорожі, але для того щоб перейти підвісний міст, їй треба було зупинитися, кілька разів глибоко вдихнути й подумки вмовити себе зробити крок.

«Дурненька,— зверталася до Іо, коли та була маленька, її сестра Таїс.— Ти народжена мойрама, а це означає, що ти можеш бачити нитки долі. Хіба твоя ось-ось розірветься?»

Розуміючи одна одну з півпогляду, презирнувшись, Таїс і Ава, третя сестра, звалювали Іо на підлогу. Вони спліталися в «живий клубок», жартома билися між собою й реготали, аж доки Іо не визнавала поразку. Ава знаходила нитку життя Іо й кілька разів її смикала. Нитка натягувалася, сяючи так само яскраво, як і срібний ланцюжок.

«Подивися,— дорікала Таїс.— Міцна як ніколи».

«Йй просто подобається боятись,— пирхала Ава,— щоб мати причину байдикувати».

А маленька Іо щоразу скигвила: «Неправда!».

Як же вона ненавиділа ниття! Однак винними в цьому були її сестри: вони ставилися до неї, як до маленької дитини, тому,

відповідно, Іо й поводитися по-дитячому. Їхні батьки до самої смерті гарували на Рівнинах Нерейди поза межами міста, тому сестрам змалечку доводилося самим дбати про себе. Роль головної в сім'ї перебрала на себе Таїс, найстарша сестра: вона готувала, підтримувала порядок і розпоряджалася фінансами. Ава, молодша на два роки, відповідала за розваги: вигадувала ігри, щоб якимось згаяти їхній час, і ворожила людям за невеличку платню. А Іо, котра з'явилася на світ через шість років після Ави, стала малям, яке всі бавили й піддражнювали. «Одна душа, розділена між трьома тілами»,— змовницьки шепотіли сестри, притулившись одна до одної в їхньому спільному ліжку.

Звісно, це було багато років тому. До того, як Таїс поїхала з міста. До того, як усе змінилося.

Іо обережно ступила на місток. Він похитувався під її вагою, стогнучи від кожного кроку. Насправді цей міст не був призначений для людей. Цю довгу тонку смугу металу розробили спеціально для котів, щоб ті могли пересуватися містом під час припливів — таким був план міста в боротьбі проти гризунів, які переносили численні хвороби.

Проблема цих котячих мостів полягала в тому, що вони не мали поруччя. На думку міської влади, *коти ніколи не втрачають рівноваги*. Але це зовсім не так: коти можуть послизнутись і впасти, як і будь-хто інший, просто, як правило, вони приземлюються на лапи. Іо ж вважала це нелогічним, оскільки під мостом не було на що приземлитися — лише темна приливна вода, яку, як відомо, коти ненавидять.

Поруччя дійсно були необхідними. Але їх усе ж не було. Цей факт, на думку Іо, значною мірою характеризував затоплене місто Аланте: потреби населення тут ніколи не враховувалися. Містяни щось хотіли, вимагали, їм у цьому відмовляли — і зрештою вони навчилися задовольнятися тим, що мають.

Отже, поруччя в Іо не було, а ось страху — аж надміру. Вона огортала себе ним, прикриваючись, наче щитом. Її сестри так і не змогли зрозуміти, що страх не вводить у стан заціпе-

ніння. Він робить обачним, пильним. Іо завжди, завжди була насторожі. Ось чому вона досягла успіху у своїй роботі. Вона пройшла по містку маленькими розміреними кроками і, знову ступивши на тверду землю, полегшено видихнула.

Люк на даху покинутого театру було забито абияк, тому дівчина легко прослизнула всередину. Запах плісняви й гнилі вдарив їй у ніс, коли вона, спираючись однією рукою на стіну, спускалася сходами крізь непроглядну пільму. Щойно срібне місячне сяйво прорізало темряву, Іо помітила велику залу. Дошки, з яких була змайстрована сцена, пороздувалися від вологості, а інша частина театру, разом із двома тисячами сидінь, була повністю занурена у воду — придивившись, можна було побачити лише темні обриси меблів. Іо затулила ніс шарфом і обійшла галерею театру, прямуючи до центрального балкона, який багато років тому обвалився разом зі стіною.

Видовище було жахливим: з усіх боків, неначе нутрощі випатраного звіра, звисали дошки, дроти й залишки бетонних конструкцій. Але, попри все, за цим усім відкривався чудовий краєвид. Зруйнований балкон театру на Пташиній вулиці був одним із тих небагатьох місць у Мулах, звідки можна було побачити всі три місяці: Пандію, найбільший і найяскравіший; Немею — який своєю орбітою ледь не торкався горизонту; і Ерсу — той сходив та сідав за лічені години. Зараз на небі був лише Ерса: його молочно-рожеве сяйво було видно звідусіль. Вологі шпалери набули персикового відтінку, а вода на вулицях — ніжно-вишневого. Завдяки цьому світлу місто, затоплене нічним припливом, можна було назвати майже прекрасним. Іо мріяла, що колись вона назбирає на фотокамеру й збереже назавжди це неземне видовище хоча б у вигляді фото.

У багатоквартирному будинку навпроти, у лівому вікні третього поверху, замиготіло світло. Іо відірвала погляд від місяця й наділа окуляри. Звісно ж, це була та сама квартира, за якою її найняли стежити. Усередині рухалася постать. Чи, може, навіть дві? Дівчина ковзнула вниз і вперлася долонями в розколоту деревину балкона. *«Перш ніж натягнути Полотно, переконай-*

ся, що ти в безпеці,— повчала Таїс.— Ти ж не хочеш упасти з даху, чи не так?»

Іо кліпнула — і перед нею з'явилося Полотно, переплетіння ниток, які лежали на поверхні фізичного світу. Лише мойри, нащадки богинь долі, могли бачити ці срібні лінії, які тягнулися від кожної людини, з'єднуючи її з тим, що вона любила найдужче. Іо сконцентрувалася на квартирі на третьому поверсі. На Полотні, крізь цеглу й дерево, вона помітила пару. З їхніх тіл тягнулися десятки ниток, еднаючи їх із улюбленими місцями, предметами чи людьми. Одна з найяскравіших, виразно пульсуючи, сполучала ці дві фігури — і її блиск затьмарював усе навколо. *«Виняткове сяяння нитки любові»,—* зачаровано говорила Ава.

Найімовірніше, досить нудне сяяння прихованої інтрижки. Іо зітхнула. Ну чому завжди зрада? Чому не якесь дивакувате хобі або ж заняття у вечірній школі — щось таке, що не розбиває серця її клієнтам? У голові Іо чітко постала завтрашня зустріч із клієнткою, Ісідорою Магнуссен: та сидітиме якнайдалі за столиком у кафе на Шавлієвій вулиці, смикаючи своє пальто, наче кухонний рушник, й Іо доведеться сказати їй: *«Так, ваш чоловік дійсно навідувався до квартири, яку нібито продав три тижні тому. Так, він був не сам».* А потім пролунає найважче питання: *«Він її любить?».* Будь-який інший приватний детектив знизав би плечима й відповів: *«Звідки я знаю?».*

Але Іо була інакшою. Вона була народжена мойрами. Ось чому клієнти обирали саме її: вони не просто хотіли знати, чи зраджують їм близькі, чи грають в азартні ігри, чи п'ють. Вони хотіли дізнатися таємниці, відомі лише Полотну: чи люблять їхні половинки коханців/коханок, ігри або випивку більше, ніж їх самих.

Іо буде змушена повідомити: *«Мені шкода, місіс Магнуссен. Нитка між ними настільки яскрава, що я не змогла витримати більше двох секунд, дивлячись на неї. Це означає, що ваш чоловік справді кохає її».* *«А ще це означає, що я хочу провалитися крізь землю прямо в цьому кафе і більше ніколи*